

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/83/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8516201709
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8516201709.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/X, V., právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47234466, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35807598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, v konaní o zaplatenie 3.636,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 7C/50/2016-100 zo dňa 23.02.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vo vzťahu k žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.636,- Eur spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.452,- Eur od 07.05.2016 do zaplatenia a s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.184,- Eur od 07.05.2016 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. II. Žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú je povinný zaplatiť žalovaný, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. III. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 218,- Eur na účet Okresného súdu Stará Ľubovňa, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), ust. § 261 ods.3 písm.d/ a § 497 Obchodného zákonníka, ust. § 1 ods.2, § 2 písm.a/, b/, g/ a h/, § 7 ods.1, § 9 ods.2 a § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods.3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ust. § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1,2,3,5 a 9, § 54 ods.1,2, § 17 ods.1,2 § 451 ods.1,2,3, § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 ods.1 a § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, teda ide o žalobu na splnenie si povinnosti v zmysle § 137 písm. a) C.s.p. Súd dané úverové zmluvy posúdil ako zmluvy spotrebiteľské v zmysle citovaných ustanovení §52 a nasl. OZ, keď žalovaný mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie dodávateľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. OZ) a na strane dlžníka vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá neuzatvárala zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej

podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 OZ). Zmluvy boli pripravené na formulároch, ktoré vopred zo strany žalovaného boli pripravené bez možnosti žalobkyne meniť obsah a text uvedených zmlúv, pričom do textu zmlúv sa dopisovali iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobkyne. Súd preto posudzoval právny vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia OZ upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a násl. OZ) a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ako nesprávny vyhodnotil súd záver žalovaného o tom, že predmetné zmluvy možno posudzovať výlučne podľa ustanovení Obchodného zákonníka, nakoľko ide o zmluvy o úvere v zmysle § 497 a násl. Obchodného zákonníka a toto výhradné použitie Obchodného zákonníka bolo medzi zmluvnými stranami dojednané (v rámci VPPÚ). V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 52 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Pokiaľ teda zmluvné strany dohodou vylúčili použitie iných právnych predpisov ako Obchodného zákonníka, toto zmluvné dojednanie v zmysle uvedeného ustanovenia súd prvej inštancie považoval za neplatné. Rovnako tak súd prvej inštancie vychádzajúc z ust. § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. nezistil takú skutočnosť, ktorá by vo vzťahu k napadnutým zmluvám vylučovala aplikovanie ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z., a teda že by v danom prípade nešlo o spotrebiteľské úvery. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že spotrebiteľovi musia byť už pri podpise zmluvy poskytnuté všetky informácie, ktoré sa vzťahujú na žiadaný a poskytovaný úver. Musí teda poznať všetky informácie uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd na základe vykonaného preskúmania predmetných zmlúv zistil, že tieto totožne neobsahujú všetky obligatórne náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy: - zmluva č. 706100243 zo dňa 23.12.2011 neobsahuje údaje stanovené v § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k), y) - zmluva č. 706100369 zo dňa 23.10.2012 neobsahuje údaje stanovené v § 9 ods. písm. f), i), j), k), y) - zmluva č. 707300322 zo dňa 11.11.2013 neobsahuje údaj stanovený v § 9 ods. 2 písm. k) - zmluva č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.10.2014 neobsahuje údaj stanovený v § 9 ods. 2 písm. k). Z uvedeného je potom zrejmé, že v čase podpisu zmlúv žalobkyňa nebola ako spotrebiteľ informovaná o všetkých skutočnostiach, ktoré by mohli ovplyvniť jej rozhodnutie o tom, či za uvedených podmienok bude mať záujem o ten-ktorý úver. V dôsledku uvedeného je preto nutné všetky štyri úvery poskytnuté žalobkyňi zo strany žalovaného posúdiť v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. ako úvery poskytnuté bezúročne a bez poplatkov.

4. Ďalším dôvodom, pre ktoré súd prvej inštancie považoval poskytnuté úvery za bezúročné a bez poplatkov, je tá skutočnosť, že žalovaný hrubo porušil povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Žalovaný nepredložil súdu, žiadne dôkazy preukazujúce riadne splnenie tejto povinnosti. Osobitne nijako nepreukázal, že by v rámci posudzovania schopnosti splácať úveru žalobkyňou mal k dispozícii údaje o jej príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave, ako ani do akej databázy o spotrebiteľoch na účely posudzovania schopnosti splácania úveru, kedy a s akým výsledkom v rámci uvedeného nahliadol. Keďže súd prvej inštancie zmluvy o úvere posúdil ako bezúročné a bez poplatkov, ďalej sa vo väčšom rozsahu nezaoberal žalobcom namietanou neplatnosťou dojednania o výške odplaty za poskytnutie úverov, aj keď sa stotožnil so záverom žalobcu o neprímeranosti výšky tejto dojednanej odplaty. Navyiac v tomto smere súd prvej inštancie poukázal na rozhodovaciu prax, kde súdy uzavreli neprímeranosť výšky dojednanej odplaty, čo musí byť žalovanému známe. Napr. rozhodnutie Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/42/2016, rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/112/2017, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/499/2016, Okresného súdu Brezno sp. zn. 1C/34/2016.

5. K vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že túto považuje za nedôvodnú. Podľa názoru súdu, poukazujúc i na skutočnosti známe súdu z jeho činnosti v obdobných veciach, k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného a na úkor žalobkyne došlo úmyselným konaním proti dobrým pravom. Žalovaný má podľa výpisu z obchodného registra okrem iného aj predmet činnosti „poskytovanie úverov z vlastných zdrojov“ a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný dlhodobo požaduje plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, čo je známe súdu prvej inštancie z jeho vlastnej činnosti, a preto je toho názoru, že z jeho strany ide o konanie úmyselné a nepoctivé vo vzťahu k spotrebiteľom. Úverové zmluvy boli medzi stranami sporu uzatvorené v roku 2011, 2012, 2013, 2014 a samotná žaloba bola podaná na súd dňa 09.05.2016, teda pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby. Pokiaľ ide subjektívnu premlčaciu dobu, žalobkyňa uvádzala (čo žalovaný nijako nerozporoval a nepreukázal opak), že sa dozvedela o tom, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil na prvej

porade u právneho zástupcu, po predložení a preštudovaní zmlúv, a to dňa 20.04.2016, kedy zároveň udelila právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie. Žaloba bola podaná na súd dňa 09.05.2016, teda včas. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa má nárok na vrátenie sumy, ktorú žalobcovi plnila nad rámec a súd tak v nadväznosti na vyššie uvedené vyhovel žalobe v plnom rozsahu a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.636,- Eur titulom bezdôvodného obohatenia.

6. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni i požadované úroky z omeškania vo výške 8,05 % ročne, a to zo sumy 1.452,- Eur (484,- Eur + 968,- Eur) a úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.184,- Eur (968,- Eur+ 1.216,- Eur), od 07.05.2016 nasledujúci deň po uplynutí lehoty na dobrovoľné plnenie.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 C.s.p. Výrok o súdnom poplatku odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalobca bol v konaní oslobodený od súdneho poplatku s poukazom na § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Nakoľko súd jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovel, s poukazom na § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. zaviazal žalovaného vzhľadom na jej neúspech v konaní zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 218,- Eur podľa položky 1 písm. a) Sadzovníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

8. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Právne toto odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. Namietal, že v zmluve o úvere I. je výslovne určený účel uzavretia zmluvy - povolanie. V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 2 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je možné žalobcovi, priznať status spotrebiteľa. Žalovaný zároveň poukázal na Dodatok k zmluve o úvere I., v ktorom je uvedené nasledovné: „Dole podpísaný Q. V. vyhlasujem, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 500,- Eur použijem na kúpu pracovných odevov, pracovných pomôcok, pracovnej obuvi“ Žalobca k uvedenému vyhláseniu následne pripojil svoj vlastnoručný podpis. Skutočnosť na čo konkrétne bol žalobcom následne poskytnutý úver aj využitý žalovaný neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Žalobca ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Taktiež Zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný. Preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve o úvere. Poukázal na rovnaký právny názor, ktorý zaujal Okresný súd v Trebišove v uznesení zo dňa 25.11.2010 č.k. 6Er/699/2009-113. V prípade postavenia žalovaného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Zároveň má žalovaný za to, že argumentácia žalovaného je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora. Argumentáciu žalovaného potvrdil prostredníctvom svojho rozhodnutia aj Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.03.2017 č.k. 21CoE/378/2016-53. Žalovaný má preto za to, že v danej veci nemožno aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o úvere I. nie je zmluvou spotrebiteľskou a z toho dôvodu sa na ňu nemožno aplikovať ustanovenia zákona týkajúce sa obligatórnych náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a tým ju posúdiť ako bezúročnú a bez poplatkov. Jedná sa o zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX.

9. Čo do zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, túto označil žalovaný ako zmluvu II. Poukázal na to, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere II sú aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. V zmysle odseku 15 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Žalobca bol oboznámený s predmetnými ustanoveniami a súhlasil s aplikáciou Obchodného zákonníka na záväzkovo-právny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere, na znak čoho ju aj podpísal. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je možné na zmluvu o úvere II. aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zmluva o úvere II. bola uzatvorená v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka.

10. Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX označil žalovaný ako zmluvu o úvere III. Poukázal na to, že spotrebiteľ sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.968,- Eur, ak nie je dohodnuté inak do 15.11.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi. Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o

spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 15.11.2014. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa zmluvou o úvere III. zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 1.968,- Eur s termínom splatnosti dňa 15.11.2014. Ako je v texte zmluvy o úvere III. špecifikované, splátka vo výške 1.968,- Eur pozostáva zo sumy istiny vo výške 1.000,- Eur, z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 576,50 Eur a úroku vo výške 391,50 Eur, t.j. úrok vo výške 39,15 % ročne zo sumy istiny, čím je zároveň zachovaná zákonom ustanovená povinnosť uvádzať obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Predmetnú zmluvu o úvere III. nemožno preto považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Žalovaný sa preto nestotožňuje s bodom 39. odôvodnenia rozsudku.

11. Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX označil žalovaný ako zmluvu IV. Tiež konštatoval, že strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 27.10.2015. Preto nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa zmluvou o úvere IV. zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 2.616,- Eur s termínom splatnosti dňa 27.10.2015. Ako je v texte zmluvy o úvere IV. špecifikované, splátka vo výške 2.616,- Eur pozostáva zo sumy istiny vo výške 1.400,- Eur, z odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 448,- Eur a úroku vo výške 768,- Eur, t.j. úrok vo výške 54,86 % ročne zo sumy istiny, čím je zároveň zachovaná zákonom ustanovená povinnosť uvádzať obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalovaný preto má za to, že ani zmluvu o úvere IV. nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov a nestotožňuje s bodom 39. odôvodnenia rozsudku. Zároveň žalovaný má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehote. Žalovaný tvrdenie žalobcu ohľadne nadobudnutia vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorú si žalobca odvodzuje odo dňa udelenia plnej moci právnenému zástupcovi spochybňuje a považuje za účelové. Začiatok plynutia subjektívnej lehoty totiž nezávisí od udelenia plnej moci advokáta, ale pre plynutie premlčacej doby sú rozhodujúce skutočnosti nezávislé od vôle subjektov. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016. Žalovaný poukázal na to, že požadovaný nárok žalobcu zo zmluvy o úvere I. sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 24.10.2014, t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 24.10.2012, kedy žalobca poukázal na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny a v objektívnej premlčacej lehote dňa 24.10.2015. Požadovaný nárok žalobcu zo zmluvy o úvere II. sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 12.11.2015, t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 12.11.2013, kedy žalobca poukázal na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny. Žalobca svoju žalobu uplatnil na súde až dňa 09.05.2016. Žalovaný má za to, že subjektívna premlčacia lehota začala v prípade zmluvy o úvere I. plynúť najneskôr nasledujúcim dňom odo dňa 24.10.2012 a v prípade zmluvy o úvere II. dňa 12.11.2013. Žalovaný zároveň poukázal na to, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť. Zároveň, že nároky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom a z toho dôvodu je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiaduci, ale potrebné je zachovávať rovnosť strán. Žalovaný zároveň má za to, že do úvahy neprichádza aplikácia 10 - ročnej premlčacej lehoty tak, ako to uvádza súd prvej inštancie v bode 42. odôvodnenia rozsudku. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a z toho dôvodu sa pri skúmaní úmyslu konania osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Preto žalovaný má za to, že nebol preukázaný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 391 ods. 1 C.s.p. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že každý odsek zmlúv je nápadne až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, tak ako je to v stovkách ďalších úverových vzťahoch žalovaného. Úverovú zmluvu a jej znenie nemohol žalobca ovplyvniť, nijako zmeniť ani upraviť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení bez možnosti pripomenkovania mu bola predložená na podpis. Každú zmluvu je potrebné posúdiť v závislosti od jej samotného

obsahu a objektívneho posúdenia postavenia zmluvných strán, ktoré ju uzatvorili. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účely výkonu žalobcovho zamestnania je zavádzajúce a účelové. Je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť spotrebiteľa ako podnikateľský subjekt, ak to nie je možné účelové zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, respektíve povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica vo veci sp.zn. 4CoE/100/2013, z ktorého citoval. Zároveň na rozhodovaciaj prax súdov Slovenskej republiky a Európskeho súdneho dvora, i na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nepovažuje preto žalobca vzhľadom na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach za sporný. Zároveň poukázal na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, i rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02.06.2013 sp.zn. II. ÚS 329/2013-15. Nutnosť aplikácií ustanovení týkajúcich sa ochrany spotrebiteľských práv na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom a to aj v prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka vyslovil taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 3Ncdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015. Preto žalobca považuje zmluvu č. XXXXXXXXXX za zmluvu spotrebiteľskú.

13. Čo sa týka posúdenia zmluvy II. č. XXXXXXXXXX, podľa názoru žalobcu čo sa týka tejto zmluvy, nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ale došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka. Teda aj napriek snahe žalovaného účelovo zaradiť tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka, je nevyhnutné tento vzťah posúdiť bez ohľadu na označenie zmluvy podľa jej obsahu a jej formy, resp. nesprávne pomenované úkonu. Tento zmluvný vzťah tak v každom prípade treba subsumovať pod normy Občianskeho práva, pretože ide o reálnu zmluvu, keď veriteľ prenecháva dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka. Zo strany žalovaného ide len o obchádzanie zákona, pokiaľ tvrdí, že zmluva bola uzavretá podľa § 262 a nasl. Obchodného zákonníka, aby sa vyhol posudzovaniu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy.

14. Čo sa týka posúdenia zmluvy III. č. XXXXXXXXXX a zmluvy č. XXXXXXXXXX, k údajom o výške, počte a termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, žalovaný nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu. Žalobca však poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 9Co/401/2012, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9Co/83/2014 zo dňa 30.03.2016, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/249/2014 zo dňa 22.10.2014, Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/127/2015 zo dňa 20.04.2015, z ktorých citoval. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti, žalobca uviedol, že ide o esenciálnu náležitosť samotnej úverovej zmluvy tak ako to predpokladá aj samotný Zákon o spotrebiteľských úveroch. Zároveň tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 17Co/151/2012 zo dňa 09.09.2012, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/124/2012 zo dňa 17.04.2013 i rozsudok Okresného súdu Michalovce sp.zn. 8C/246/2016 zo dňa 17.02.2017. Zároveň žalobca poukázal na ďalšie rozsudky krajských súdov vydaných v Slovenskej republike i v Českej republike, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Českej republiky i rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej i Českej republiky. Navrhol rozsudok potvrdiť a uplatniť si náhradu trov odvolacieho konania.

15. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu zaslal vyjadrenie žalovaný. Poukázal na skutočnosť, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších písomných podaní, na ktorých trvá v celom rozsahu a z hľadiska obsahu ich považuje za dostačujúce i vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného. Preto navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. K vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcu sa znova vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že trvá na predchádzajúcich podaniach. Navrhuje potvrdenie rozsudku a žiada priznať trovy odvolacieho konania.

17. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 03.08.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

18. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p., poukazuje na toto odôvodnenie a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

19. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný so žalobcom dňa 23.12.2011 uzatvorili zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX predmetom, ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 500,- Eur bez uvedenia RPNM, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 485,- Eur, t.j. celkovo čiastku 984,- Eur v 12 mesačných splátkach po 82,- Eur počnúc dňom 15.01.2012, pričom dlžník prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania.

20. Dňa 23.10.2012 uzatvorili zmluvné strany zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX predmetom, ktorej je poskytnutie úveru v sume 1.000,- Eur bez uvedenia RPNM, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 968,- Eur, t.j. celkovo čiastku 1.968,- Eur v 12 mesačných splátkach po 164,- Eur počnúc dňom 15.11.2012 a dlžník prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon - iný účel.

21. Dňa 11.11.2013 zmluvné strany uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX v zmysle, ktorého veriteľ poskytol spotrebiteľovi bezúčelový spotrebiteľský úver v hotovosti k rukám spotrebiteľa v sume 1.000,- Eur a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 968,- Eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 1.968,- Eur. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 391,50 Eur a administratívnych nákladov za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, vo výške 576,50 Eur. Teda spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 1.965,- Eur do 15.11.2014. Výška ročnej percentuálnej miery nákladov bola stanovená vo výške 96,80 % a výška priemernej hodnoty ročnej RPNM bola stanovená vo výške 49,13 %.

22. Dňa 27.10.2014 uzatvorili sporové strany zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX predmetom, ktorej je poskytnutie úveru vo výške 1.400,- Eur, pričom spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odplatu za poskytnuté finančné prostriedky a úrok spojený so spotrebiteľským úverom vo výške 1.216,- Eur, teda celkovo zaplatiť čiastku 2.616,- Eur. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola stanovená vo výške 448,- Eur, čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov RPNM vo výške 32 %, úrok bol stanovený vo výške 54,86 %, čo predstavuje sumu 768,- Eur. Spotrebiteľ sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 2.616,- Eur do 27.10.2015 ak nie je dohodnuté inak. Výška priemernej hodnoty RPNM bola stanovená na 16,49 %.

23. Žalovaný označil zmluvu č. XXXXXXXXX zo dňa 23.12.2011 za zmluvu o úvere I. a namietal, že zmluva bola uzavretá so žalobcom v rámci predmetu jeho povolania a peňažné prostriedky mu zo strany veriteľa boli poskytnuté na výkon povolania. Žalobca toto svoje vyhlásenie potvrdil osobitným podpisom v zmluve o úvere. Zároveň poukázal na dodatok II., v ktorom je uvedené, že dole podpísaná Q. V. vyhlasuje, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 500,- Eur použije na kúpu pracovných odevov, pracovných pomôcok, pracovnej obuvi.

24. Vo veci nie je možné stotožniť sa s tvrdením, podľa ktorého uzatvorená zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravoval Občiansky zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Obdobným spôsobom bola osoba spotrebiteľa definovaná v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

25. Dôkazom, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu nemôže byť ani žalovaným vopred predtlačené prehlásenie dlžníka, že prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté pre výkon povolania, pričom žalobca iba zaškrtnol jednu z možností.

26. Čo sa týka zmluvy č. XXXXXXXXXX, ktorú žalovaný označil ako II. a kde tvrdí, že je potrebné ju posudzovať podľa Obchodného zákonníka, pretože strany dohodli aplikáciu ust. § 262 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje s odôvodnením uvedeným v bode 38. v rozsudku súdu prvej inštancie. I odvolací súd má za to, že pokiaľ zmluvné strany dohodou vylúčili použitie iných právnych predpisov ako Obchodného zákonníka, toto zmluvné dojednanie v zmysle ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné. Ani odvolací súd vychádzajúc z ust. § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. nezistil takú skutočnosť, ktorá by vo vzťahu k napadnutej zmluve vylučovala aplikovanie zákona č. 129/2010 Z.z. a teda že by v danom prípade nešlo o spotrebiteľský úver.

27. Čo sa týka zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.11.2013, ktorú označil žalovaný ako zmluvu č. III. sa žalovaný nestotožnil s odôvodnením uvedeným v bode 39. odôvodnenia rozsudku s tým, že zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov s tým, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sú jasne uvedené priamo na prednej strane zmluvy o úvere III. Čo do zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.10.2014 žalovaný namietal, že tu tiež nemožno hovoriť o absencii výšky, termínu a počtu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, lebo dlžník sa zmluvou o úvere IV. zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 2.616,- Eur s termínom splatnosti dňa 27.10.2015. Splátka pozostáva zo sumy istiny vo výške 1.400,- Eur, z odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 448,- Eur a úroku vo výške 768,- Eur. Preto ani túto zmluvu podľa názoru žalovaného nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Ani odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k tejto zmluve, i zmluve predchádzajúcej nepovažuje odvolací súd za dôvodné. Odvolací súd má za to, že zmluvy neobsahujú všetky obligatórne náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia uvedených zmlúv.

28. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

29. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

30. Dôvodom vedúcim k uloženiu povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie teda bolo nedodržanie obligatórnych náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/, y/, k/ v dvoch zmluvách podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia týchto zmlúv a nedodržanie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúci z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ vo všetkých zmluvách podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia týchto zmlúv. I odvolací súd má za to, že v čase podpisu zmlúv žalobkyňa nebola ako spotrebiteľ informovaná o všetkých skutočnostiach, ktoré by mohli ovplyvniť jej rozhodnutie o tom, či za uvedených podmienok bude mať záujem o ten, ktorý úver. V dôsledku uvedeného preto všetky 4 úvery poskytnuté žalobkyni zo strany žalovaného bolo potrebné posúdiť zhodne so súdom prvej inštancie (bod 39. odôvodnenia) v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. ako úvery poskytnuté bezúročne a bez poplatkov. Žalobkyňa zaplatila na účet žalovaného zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX sumu 954,- Eur, teda o 484,- Eur viac ako mala, zo zmluvy č. XXXXXXXXXX uhradila sumu 1.968,- Eur, teda o 968,- Eur viac ako mala a zo zmluvy č. XXXXXXXXXX uhradila sumu 2.616,- Eur, teda o 1.216,- Eur viac ako mala. Dôsledkom prijatia plnenia bez právneho dôvodu je vznik povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v zmysle zásad uvedených v ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Spolu suma 3.636,- Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré musí žalobkyni vydať.

31. Súd prvej inštancie odôvodnil to, že vyhovel žalobe ešte aj ďalšou skutočnosťou (bod 40. odôvodnenia rozsudku) a to tým, že žalovaný hrubo porušil povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Žalovaný nepredložil súdu, žiadne dôkazy preukazujúce riadne splnenie tejto povinnosti. Osobitne nijako nepreukázal, že by v rámci posudzovania schopnosti splácať úveru žalobkyňou mal k dispozícii údaje o jej príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave, ako ani do akej databázy o spotrebiteľoch na účely posudzovania schopnosti splácania úveru, kedy a s akým výsledkom v rámci uvedeného nahliadol. S uvedeným názorom odvolací súd plne súhlasí. Uvedené konštatovanie ani nebolo predmetom námietok uvedených v odvolaní žalovaného.

32. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Národná rada Slovenskej republiky prijala zákon č. 279/2017 Z.z. dňa 12.10.2017, ktorým s účinnosťou od 01.05.2018 upustila od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, keď sa termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nahrádzajú slovami frekvenciu splátok. Túto zmenu zákonodarca odôvodnil tým, že bez nej by bol zákon naďalej v rozpore so Smernicou a tiež dôvodom, že týmto krokom zákonodarca napráva skutočnosť, že Slovenská republika pri implementácii Smernice išla napriek požiadavke tzv. úplnej harmonizácie nad rámec podmienok stanovených Smernicou, teda z uvedeného vyplýva, že zákonodarca priamo potvrdil, že zákon je v rozpore so Smernicou a že eurokomformný výklad zákona skrze zákazu výkladu zákona contra legem nie je možný. Od 01.05.2018 v zmysle novely zákona zmluva nemusí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny a úrokov a iných poplatkov, ale iba frekvenciu splátok. Teda slovenský Zákon o spotrebiteľských úveroch išiel do 30.04.2018 nad rámec Smernice a v zmysle konštantnej judikatúry sa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vykladalo tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžadovala v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa, teda bol zrejмый konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30.03.2017, s ktorým sa plnenie stotožňuje, že vnútroštátny súd v takom prípade musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. V prípadoch kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z toho dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok. Jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Teda napriek rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bíroová je potrebné postupovať podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v prípade zmlúv, ktoré boli uzavreté do 30.04.2018, tak ako je to v danom prípade.

33. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie (bod 42. odôvodnenia rozsudku), že námietka premlčania zo strany žalovaného nie je dôvodná. Žalovaný má skutočne podľa výpisu z obchodného registra okrem iného aj predmet činnosti - poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a teda je jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný dlhodobo požaduje plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, čo je známe tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciemu súdu z jeho vlastnej činnosti. Ide teda o konanie úmyselné a nepoctivé vo vzťahu k spotrebiteľovi. Zmluvy boli uzavreté v roku 2011, 2012, 2013 a 2014. Žaloba bola podaná na súd dňa 09.05.2016, teda pred uplynutím 10-ročnej premlčacej lehoty. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, žalobkyňa uvádzala, že sa dozvedela o tom, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil na prvej porade u právneho zástupcu po predložení a preštudovaní zmlúv a to dňa 20.04.2016, kedy zároveň udelila právnomu zástupcovi plnú moc na zastupovanie. Žaloba bola podaná na súde dňa 09.05.2016. teda súd prvej inštancie správne vyvodil, že žaloba bola podaná včas, teda v 2-ročnej subjektívnej lehote, ktorá plynula počas objektívnej 10-ročnej lehoty. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, napríklad na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 413/2013 a čo sa týka otázky dôkazného bremena, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 38/2015. Čo sa týka 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, odvolací súd poukazuje na svoje rozhodnutie č. k. 5Co/134/2012-137 zo dňa 26.11.2013, i na rozhodnutia iných senátov a to 7Co/235/2015 zo dňa 25.01.2016, 7Co/84/2011 zo

dňa 12.12.2011, 17Co/50/2015 zo dňa 06.08.2015, 18Co/47/2016 zo dňa 18.01.2017, 20Co/295/2014 zo dňa 21.04.2016, 21Co/72/2014 zo dňa 17.03.2015 a ďalšie.

34. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, a tým bolo aj naplnené právo žalobcu na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia, ich obsahové náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Pri výklade ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR.

35. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s osvojením si odôvodnenia podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešnej žalobkyni priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vo vzťahu k neúspešnému žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.